

[Arbejdsministeren.]

henseende, og det indeholder som nævnt en række nye bestemmelser. Dets baggrund og inspiration er tankerne om den moderne, aktive arbejdsmarkedspolitik, hvis formål er fuld, produktiv og selvvalgt beskæftigelse. Den arbejdsmarkedspolitiske indsats, forslaget mere direkte tager sigte på, er en smidiggørelse af arbejdsmarkedet ved effektiv formidling af kontakt mellem arbejdssøgende og arbejdsgiver og ved vejledning og bistand med henblik på, at den enkelte kan overvinde geografiske og uddannelsesmæssige friktionsmomenter i sin søgen efter passende beskæftigelse. Mulighederne for at opnå social tryghed i tilfælde af arbejdsløshed udbygges bl. a. ved nye bestemmelser om adgangen til nydende medlemskab af arbejdsløshedskasse og om dagpengeret.

Det er regeringens hensigt, at forslaget og den herpå beroende administration skal være led i en politik, der tilsigter fuld beskæftigelse uden inflationspres, og som i en periode med omfattende strukturændringer inden for erhvervslivet afbøder nogle af de hermed forbundne overgangsvanskeligheder for den enkelte.

Med hensyn til formidling tilsiger lovforslaget at videreføre den udvikling, som blev påbegyndt ved lov nr. 248 af 13. juni 1968, hvorefter al arbejdsanvisning — og som led heri afkontrollering af ledige — pr. 1. april 1969 overførtes til det offentlige arbejdsformidlingssystem. Der foreslås en forenkling og tilpasning af formidlingens administrative struktur, både centralt og lokalt/regionalt, sigtende på større effektivitet og ajourføring i forhold til den igangværende omlægning af den administrative inddeling.

Efter forslaget skal der være et arbejdsmarkedsnævn for hver amtskommune, d. v. s. 13 nævn foruden et for Københavnsområdet. Samtidig med denne reduktion af antal arbejdsmarkedsnævn fra 29 til 14 forøges antallet af medlemmer af det enkelte nævn fra 11 til 17. Antallet af arbejdsformidlingskontorer foreslås i løbet af en vis overgangsperiode ligeledes nedsat fra 29 til 14. På det centrale plan oprettes der til bistand for arbejdsdirektoratet et rådgivende landsarbejdsnævn med 18 medlemmer, derunder repræsentation for forskellige arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationer samt for visse

ministerier. Landsarbejdsnævnet skal spille en vigtig rolle i forbindelse med koordination af arbejdsmarkedsnævnenes virksomhed og med henblik på initiativ og medvirken på et bredt felt af arbejdsmarkedspolitiske overvejelser om indsats.

Der påtænkes derudover administrativt nedsat et snævert, rådgivende arbejdsmarkedspolitisk udvalg, hvori formændene for arbejdsmarkedets to store hovedorganisationer har sæde, og som kan bistå arbejdsministeriet med overvejelser af spørgsmål af principiel arbejdsmarkedspolitisk karakter.

Forslaget indebærer, at såvel det i henhold til nugældende arbejdsløshedslov oprettede arbejdsnævn som det ved tidligere regeringsbeslutning oprettede arbejdsmarkedsråd og dettes formandskab ophæves. Tillige foreslås de i henhold til den gældende beskæftigelseslov oprettede amtsarbejdsnævn ophævet, jfr. det samtidig fremsatte særlige lovforslag herom. Der antages yderligere at være grundlag for i en nærmere fremtid at ophæve det i henhold til beskæftigelsesloven nedsatte centrale beskæftigelsesudvalg.

Jeg vil gerne bemærke, at forslaget bevarer arbejdsformidlingen „som et neutralt landsomfattende system“, således som det er udtrykt i § 1 i lovforslaget. Der foreslås indført en etatsmæssig ansættelsesform for hele personalet. Der vil ikke ved forslaget ske nogen forrykkelse af udgifternes fordeling mellem stat og kommuner, men der foreslås en mere rimelig fordeling kommunerne imellem af den dem påhvilende udgiftsandel — 25 pct. af udgifterne.

Forslaget tager samtidig sigte på et forstærket samarbejde mellem arbejdsformidlingen og den kommunale og sociale administration. I de foreslåede arbejdsmarkedsnævn skal — uden for Københavnsområdet — således 5 ud af i alt 17 medlemmer udpeges af amtsrådet, og blandt disse 5 medlemmer skal 1 samtidig have sæde i det kommende udvalg til forvaltning af amtskommunens sociale og sundhedsmæssige anliggender uden for sygehusvæsenet og 1 i det for amtet nedsatte revaliderings- og pensionsnævn.

Med hensyn til lovforslagets kapitel 4, Bistandsformer, hvori der i §§ 12-19 foreslås regler for de såkaldte mobilitetsfrem-